

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa "P." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 października 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2008 r., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 października 2007 r., w ten sposób, że zmienił decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 listopada 2006 r., Nr DPE-451-84(6)/2006/13193/24 w pkt 2 w ten sposób, że obniżył wysokość kary pieniężnej do kwoty 75.000 zł, a w pozostałej części oddalił apelację P. Sp. z o.o. z/s w W. (powódka).

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), zwanej dalej „Prawem

energetycznym”; art. 386 § 4 k.p.c.; art. 380 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz 479¹² § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powódki podniósł, że „w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i zarazem potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj.: 1) czy w świetle przepisu art. 56 ut. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne wysokość kary pieniężnej nakładanej na przedsiębiorcę ma być określoną częścią procentową przychodu bądź przychodu z działalności koncesjonowanej przedsiębiorcy, jeżeli przedsiębiorca z tytułu prowadzonej działalności bądź działalności koncesjonowanej w poprzednim roku podatkowym poniósł stratę; 2) czy Prezes URE wymierzając przedsiębiorcy na podstawie art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne karę pieniężną w związku z prowadzoną działalnością koncesjonowaną zobligowany jest do ustalenia wartości przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej oraz czy sąd rozpoznający odwołanie od decyzji Prezesa URE albo są rozpoznający apelację od wyroku sądu oddalającego odwołanie od decyzji Prezesa URE zmieniając wysokość takiej kary zobligowany jest do poczynania takich ustaleń.”

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie o odmowę przyjęcia do rozpoznania lub oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest wykazanie okoliczności, które podlegają badaniu w tzw. przedsądzie. Okolicznościami tymi są: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nieważność postępowania oraz oczywista zasadność skargi (postanowienie SN z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05). Wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania umożliwia stronie

wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada bowiem jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07).

W niniejszej sprawie pełnomocnik powódki ograniczył się do sformułowania zagadnień prawnych, rezygnując z przedstawienia odpowiedniego wyводу dotyczącego potencjalnych sposobów ich rozstrzygnięcia, uwzględniającego dotychczasowe orzecznictwo i dorobek doktryny. W braku takiego wyводу Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw dla akceptacji wynikającego z pierwszego zagadnienia prawnego postulatu, by pod terminem „przychód” z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego rozumieć „dochód”. Nie zachodzi również potrzeba rozstrzygania drugiego z zagadnień prawnych, ponieważ z przepisu art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego wynika jednoznacznie, że ustalenie przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej stanowi wstępny warunek wymierzenia kary pieniężnej nakładanej na podstawie art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.